

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 10.298 van 22 april 2008
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 14 december 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 11 december 2007 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag en houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op het arrest nr. 5028 van 14 december 2007 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 11 december 2007 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag en houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde worden verworpen.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat D. MALLIEN, loco advocaat S. SAROLEA en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn.

Op 3 maart 2006 vraagt verzoeker de Belgische overheid om de erkenning van hoedanigheid van vluchteling.

Op 9 maart 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf.

Tegen voormelde beslissing van 9 maart 2006 dient verzoeker een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 19 mei 2006 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Tegen voormelde beslissing van 19 mei 2006 dient verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State. Dit beroep is nog hangende.

Op 29 oktober 2007 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 11 december 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag. Dit is de eerste bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

Overwegende dat de betrokkene op 3 maart 2006 een eerste asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van verblijf werd genomen vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken die op 24 mei 2006 bevestigd werd door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat de betrokkene op 9 november 2007 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een brief naar voren brengt van zijn advocaat waarin deze ingaat op de redenen van de betrokkene om zijn land van herkomst te verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze reeds naar voren tijdens zijn eerste asielaanvraag en deze definitief negatief werd afgesloten door een bevestigende beslissing van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, dat de advocaat van de betrokkene verklaart dat zijn cliënt een brief van PPP en een identiteitskaart naar voren zal brengen. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij een identiteitskaart naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat de Belgische asielinstanties tijdens de eerste asielaanvraag van de betrokkene nergens stelden dat de betrokkene niet zou zijn wie hij beweerde te zijn. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij een kopie van een brief van de PPP naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat een kopie van een document de echtheid ervan niet garandeert, dat de betrokkene reeds bij zijn eerste asielaanvraag een dergelijke brief naar voren had kunnen brengen, dat deze brief niet afkomstig is van een objectieve bron. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

(…)”

Dezelfde dag neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde ten aanzien van verzoeker. Dit is de tweede bestreden beslissing die gemotiveerd wordt als volgt:

“(…)

artikel 7, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum, de betrokkene

legde tijdens zijn twee asielaanvraag enkel een identiteitskaart voor zodat hieruit geconcludeerd moet worden dat de betrokkene niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Duitsland, Frankrijk, Griekenland, Italië, Luxemburg, Nederland, Oostenrijk, Portugal, Spanje, Finland, IJsland, Noorwegen, Zweden, Denemarken om de volgende reden:

Kan met eigen middelen niet wettelijk vertrekken

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene opgesloten te worden, aangezien zijn (haar) terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden:

Gezien betrokkene enkel in het bezit is van een identiteitskaart van Pakistan, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

(...)

2. Ontvankelijkheid.

Betreffende de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met betrekking tot vrijheidsberoving, wijst de Raad op artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Voornoemd artikel bepaalt dat de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving die is genomen met toepassing van, onder meer, artikel 7 van dezelfde wet, zoals in casu het geval is, tegen die maatregel beroep kan instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is derhalve niet bevoegd om kennis te nemen van de vordering in zoverre de vernietiging wordt gevraagd van de beslissing tot vrijheidsberoving.

3. Onderzoek van het beroep.

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist de bestreden beslissing op de punten waar gesteld wordt dat hij geen nieuwe gegevens naar voren brengt daar hij de voorgelegde documenten reeds tijdens zijn eerste asielaanvraag naar voren had kunnen brengen, waar getwijfeld wordt aan de objectiviteit van de brief van de PPP en waar gesteld wordt dat de eiser niet naar zijn land van herkomst terugkeerde. Verzoeker wijst dienaangaande op twee arresten van de Raad van State, met name het arrest nr. 48.840 van 31 augustus 1994, dat stelt dat een nieuw bewijs als nieuw element moet beschouwd worden in de zin van artikel 50 van de wet van 15 december 1980 en arrest nr. 88.870 van 11 juli 2000, waaruit blijkt dat de verwerende partij zich niet over de relevantie van de nieuwe gegevens moet uitdrukken maar enkel dient na te kijken of het over nieuwe gegevens gaat of niet. Verzoeker stelt dat hij naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag twee documenten neerlegde, namelijk een brief van de President van de Pakistan People's Party, district Hangu en een kopie van zijn identiteitskaart, dat deze documenten hem pas in mei 2007 werden opgestuurd en dat het hier nieuwe bewijzen betreft van de situatie die de eiser tijdens zijn eerste asielaanvraag ingeroepen heeft en ze dan ook als nieuwe elementen beschouwd moeten worden. Verzoeker stelt verder dat de motivering die zegt dat hij niet naar zijn land van herkomst is teruggekeerd dan ook irrelevant is daar hij een nieuw bewijs aanbrengt van zijn vorige situatie. Verzoeker concludeert dat de verwerende

partij een appreciatiefout maakt wanneer wordt beoordeeld dat hij deze documenten reeds tijdens zijn eerste asielaanvraag naar voren had kunnen brengen, dat hij lang geen contact had met zijn land en dat toen hij de documenten eindelijk ontving, zijn asielprocedure reeds hangende was voor de Raad van State.

Verwerende partij stelt in haar nota onder andere dat nieuwe gegevens in het kader van een asielaanvraag van voldoende gewicht moeten zijn om als gegeven in de zin van de Vluchtelingenconventie te worden begrepen, dat de eerste aanwijzing dat de voorgelegde stukken geen nieuwe elementen zijn in de zin van de wet, de vaststelling is dat verzoeker beweert dat die stukken werden opgestuurd in mei 2007 en hij ze pas einde oktober 2007 voorlegt en dat vervolgens dient vastgesteld te worden dat de brief van de districtvoorzitter geen objectief element is, die door eender wie kan zijn opgesteld en de onderschrijver ervan eender wat kan beweren zonder dat er de minste mogelijkheid bestaat om de waarachtigheid van de inhoud na te gaan, dat bovendien de inhoud vaag en in feite nietszeggend is. Verder stelt zij dat verzoeker moeilijk kan volhouden dat dergelijk document (verwijzend naar de brief van de PPP) niet tijdig te hebben kunnen ontvangen tijdens zijn eerste asielaanvraag die duurde van 3 maart 2006 tot 19 mei 2006, meer dan twee maanden en half.

Verzoeker repliceert dat hij zijn land verlaten heeft zonder enig document of contactnummer of adres te kunnen meebrengen, dat hij nadat hij zijn asielaanvraag heeft ingediend contact heeft genomen met de Pakistan People's Party in België en hierdoor dan ook met de PPP in Pakistan en zijn vorige kameraden, dat het dan geloofwaardig is dat twee maanden en half niet voldoende zijn geweest om opnieuw contact met het verlaten land te nemen en documenten neer te leggen. Verzoeker vervolgt dat hem niet de gelegenheid werd gegeven om meer uitleg te geven over de brief, over de President van de PPP in Hangu, wat tot verder onderzoek had kunnen leiden, en stelt hij dat in tegenstrijd met wat de verwerende partij beweert, er een mogelijkheid bestaat om de waarachtigheid van de inhoud van de brief na te gaan daar deze brief door een voorzitter van de PPP geschreven werd. Verzoeker verklaart dat zijn nieuwe asielaanvraag pas in oktober 2007 werd ingediend daar hij nog nieuws van Pakistan verwachtte en daar zijn eerste asielaanvraag nog steeds hangende was voor de Raad van State. Verzoeker meent dat de brief bewijst dat er nog steeds een risico bestaat voor hem of ten minste een begin van bewijs waarover de instanties zich grondig zouden moeten buigen. Verzoeker concludeert dat deze elementen dan ook als nieuwe documenten beschouwd dienen te worden.

Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, heeft artikel 62 van de Vreemdelingenwet tot doel betrokkene zodanig inzicht in de motieven van de bestreden beslissing te verschaffen, dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu bereikt is. Verzoeker voert bijgevolg de schending aan van de materiële motivering. De kritiek die verzoeker terzake heeft valt evenwel samen met zijn grief betreffende de miskennis van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangewezen overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit deze bepaling volgt dat de nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (R.v.St., nr. 143.020 van 13 april 2005; R.v.St., nr. 143.021 van 13 april 2005). Het begrip 'nieuwe gegevens' heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar op de inhoud ervan (R.v.St., nr. 163.610 van 16 oktober 2006). De elementen die verzoeker in zijn tweede asielaanvraag heeft aangebracht (namelijk een brief van de President van de Pakistan People's Party, district Hangu en een kopie van zijn identiteitskaart) kunnen weliswaar 'nieuw' zijn in die zin dat ze nog niet eerder ter kennis gebracht werden van de verwerende partij, maar verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerdere asielaanvraag (R.v.St., nr. 143.020 van 13 april 2005). Verzoeker erkent zelfs in zijn inleidend verzoekschrift dat het hier nieuwe bewijzen betreft van de situatie die de eiser tijdens zijn eerste asielaanvraag ingeroepen heeft (namelijk het lidmaatschap van de PPP). In casu toont verzoeker niet aan dat de nieuwe stukken betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de aangevoerde elementen 'nieuwe gegevens' uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De bewijslast terzake ligt nochtans bij verzoeker (R.v.St., nr. 163.610 van 16 oktober 2006). Verzoeker toont ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag niet aan op welke wijze deze elementen betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerdere asielaanvraag. Er wordt door verzoeker niet aangetoond dat hij nieuwe elementen in de zin van deze wetsbepaling heeft aangebracht waarmee de verwerende partij geen rekening heeft gehouden. Hieruit volgt ook dat verzoekers kritiek dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich niet over de relevantie van de nieuwe gegevens moet uitdrukken, niet dienend is daar hij er niet in is geslaagd aan te tonen dat de door hem aangevoerde 'nieuwe gegevens', 'nieuwe elementen' zijn in de zin van de genoemde wetsbepaling. De verwerende partij kon derhalve naar recht en redelijkheid besluiten dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangehaald. De bestreden beslissing steunt derhalve op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven zodat de aangevoerde bepalingen niet geschonden zijn.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de schending van het algemeen principe van goed bestuur, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna wet van 29 juli 1991) en van artikel 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoeker stelt dat zijn eerste asielaanvraag nog steeds hangend is voor de Raad van State en hij wenst dan ook over een daadwerkelijk rechtsmiddel te beschikken ten aanzien van de bevestigende beslissing van weigering van verblijf van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 24 mei 2006. Hij roept onmenselijke en onterende behandelingen in, in tegenstrijd met artikel 3 EVRM. Verzoeker stelt dat artikel 13 EVRM, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel toekent, hem de mogelijkheid moet geven om op het Belgische grondgebied te blijven totdat de Raad van State zich over zijn verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring heeft uitgedrukt. Verzoeker wijst op het arrest CONKA/België waar het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) België veroordeeld ten opzichte van de hangende aard van het beroep voor de Raad van State. Verzoeker is van

mening dat hij dan ook toegelaten dient te worden op het Belgische grondgebied totdat er over zijn beroep geoordeeld wordt, conform dit arrest en artikel 13 EVRM.

De verwerende partij stelt in haar nota dat de procedure voor de Raad van State een cassatieprocedure is die geen schorsende werking heeft en dat bovendien het procedurereglement van de Raad van State in de mogelijkheid voorziet tot het inleiden van een vordering met het zo mogelijk nuttig beoogde effect. Dienaangaande wijst de verwerende partij op het reeds uitgesproken arrest nr. 5028 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 14 december 2007 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 11 december 2007 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag en houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens, worden verworpen.

Verzoeker repliceert dat hij wel een beroep tot schorsing en nietigverklaring tegen de beslissing van 19 mei 2006 heeft ingediend en dat deze procedure nog hangend is, dat een beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid door hem niet werd ingediend daar hij niet aan de strikte voorwaarden voldeed. Verzoeker is dan ook van mening dat hem niet kan verweten worden dat hij een procedure startte die een kans op slagen, zelfs zeer klein, bevatte. Verzoeker concludeert dat gezien een beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voor beperkte gevallen geldt, het beroep tot schorsing als een daadwerkelijk rechtsmiddel in de zin van artikel 13 EVRM beschouwd dient te worden.

Uit het verzoekschrift van verzoeker en uit zijn repliekmemoire is het duidelijk dat verzoeker het tweede middel ontwikkelt tegen de tweede bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde van 11 december 2007.

Wat de schending van de artikelen 48/3 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 3 EVRM betreft, verzuimt de verzoeker in concreto aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen schendt, zodat het middel wat de aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 3 EVRM betreft onontvankelijk is.

Wat de aangevoerde schending van 'het algemeen principe van goed bestuur' betreft, stelt de Raad vast dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die/dat zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Verzoeker verwijst in zeer algemene bewoordingen naar 'het algemeen principe van goed bestuur' zonder te preciseren welk principe van behoorlijk bestuur werd geschonden. Het is niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om uit die uiteenzetting een middel te distilleren. Aldus kan de aangebrachte uiteenzetting niet als ontvankelijk middel worden gezien.

Verzoeker voert aldus in wezen aan dat gezien zijn eerste asielaanvraag nog steeds hangende is voor de Raad van State, hij wenst te beschikken over een daadwerkelijk rechtsmiddel, zoals volgt uit artikel 13 EVRM, ten aanzien van de bevestigende beslissing van weigering van verblijf van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 19 mei 2006. Hij stelt dat voornoemd artikel aldus vereist dat verzoeker niet verwijderd wordt.

Het feit dat betrokkene nog een beroep lopende heeft bij de Raad van State en dat een beroep ingediend voor de Raad van State een uitwijzing onmogelijk zou maken, en dus opschortend zou zijn, en dat dit bevestigd wordt door het Conka-arrest genomen door het Europees Hof van de Rechten van de Mens (EHRM Conka/België nr. 51564/99 van 05/02/2002) kan niet

weerhouden worden. Uit het arrest Conka kan niet zonder meer worden afgeleid dat, in afwachting van een beslissing van de Raad van State over de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen waarbij een asielverzoek wordt afgewezen, een vreemdeling tot een verblijf in het Rijk dient te worden toegelaten. In deze dient te worden opgemerkt dat uit het arrest van het EHRM blijkt dat het duidelijk was dat de repatriëring van de familie Conka een schending van artikel 13 EVRM inhield omdat deze zo was georganiseerd dat zij de facto geen juridische procedure meer konden instellen. Het EHRM stelde aldus een schending van het artikel 13 EVRM vast. Tengevolge hiervan heeft de Belgische wetgever, via de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van state en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, immers een artikel 39/82 in de Vreemdelingenwet ingevoerd. In deze bepaling wordt voorzien in twee minimumtermijnen gedurende dewelke er geen repatriëring mag plaatsvinden. Ten aanzien van de vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, zal slechts tot een uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste 24 uur na de betekening van de maatregel. Deze standstill-termijn laat een vreemdeling toe een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij de Raad op te starten. De Raad beschikt vervolgens over een termijn van 72 uur om een uitspraak te wijzen en gedurende deze termijn is geen dwanguitvoering van de bestreden beslissing mogelijk. De effectiviteit van deze beroepsprocedure wordt geenszins betwist.

De Raad wenst er nog op te wijzen dat waar verzoeker stelt dat hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet kon inleiden voor de Raad van State, daar hij niet aan de voorwaarden voldeed, een loutere bewering is, nu door het gebrek aan het inleiden door verzoeker van dergelijke procedure, het nooit tot een vaststelling is kunnen komen of verzoeker zich al dan niet in de voorwaarden bevond om voornoemde procedure in te leiden. Bovendien heeft verzoeker welk degelijk een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingesteld tegen de verwijderingsmaatregel die ten aanzien van hem werd genomen. Zijn beroep werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 5028 van 14 december 2007 verworpen.

Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoeker in zijn repliekmemoire zelf van mening is dat de schorsingsprocedure voor de Raad van State een daadwerkelijk rechtsmiddel is in de zin van artikel 13 EVRM.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. VERMANDER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. VERMANDER.

J. CAMU.